

SANTIAGO, 28-I-1972.

TELÉFONO 59 2116

Sr. D. Luis Seoane. Buenos Aires.

Querido Luis: O asunto do noso amigo non vai nada ben. E non polo que se refire ao seu problema cerebral, hoxe xa resolto. Refírome ao problema afectivo. Tiven unha longa, longuíssima conversa con ele: sete horas arreo. Nega moitas cousas, pro ademite outras. A máis grave é que a súa vida conyugal xa non ten ouxeto. Pensa separarse definitivamente. Si deica agora non tomou unha resolución seria, é porquè eu o evitei. Pro a resolución virá de seu. O programa está moi elaborado, mesmo nos seus máis mínimos detalles. Naturalmente, a dona non sabe rén disto.

I agora vamos ao que máis importa. Coido que o namoro pola mocifña -que ele nega tercamente, mais que é moi evidente- xoga un papel accidental. Aínda que é un namoro antigo, como eu xa che tiña dito, e como tí agora me confirmas, aínda con todo, a cousa é secundaria. Ao meu ver, o importante é a realidade atroz do acabamento da relación matrimonial, o desexar afastarse pra sempre da dona. A tremenda incompatibilidade que ele amostra cabo de súa muller.

Como os brúidos dos ouvidos continuaban, mándeille facer unha exploración a fondo do laberinto, ouvido interno, etc. O Dr. Baquero non atopou nada e, sin imaxinarse siquera o que lle acontecera ao doente, afirmou que tales brúidos eran meramente psicógenos, desencadeados por algún conflito íntimo.

O noso amigo, en consecuencia, vai levando a cabo o seu plan, con moita parsimonia, pro con enorme tenacidade. Como ao mesmo tempo a súa dona escomenza a amosstrar uns celos cáseque agresivos, isto está ben dramático. É un drama xordo, calado e sumamente anguriente.

De todo isto dín noticia aos Dieste. Xa non ~~estamos~~ estamos diante de unha afección cerebral, nin tampouco dunha neurosis, ou mesmo psicosis, alarmantes.

Estamos diante dun xiro na vida dun individuo que, máis ou menos estrambótico, vai ter algún día cumprimento. A Meiciña soio pode dar sedantes, ou facer psicoterapias e psicoanálisis. O resultado é sempre ben probe.

Entón o que compre é axudalo como amigo, como entranable amigo que é. Eu vou seguir usando toda a miña influencia sobor dele. E, neste senso, recabei endemais a axuda i o consello dos Dieste. Eles están en todo conformes connigo. Dígoche isto porque nesta carta, por forza esquemática e sin probas ouxetivas, podería parecerme a miña maneira de pensar un tanto arbitraria. E nono é. Ogallá o fora.

Xa vín a carta que Maruja lle escribiu á dona do noso amigo. Aonsellei que non a entregáran á destinataria. Tal e como están as cousas, potenciaría, ceais perigosamente, os celos dela e, de retruque, as agresividades verbales dele. Comprendo que Maruja, e tí tamén, queirades axudar. Pero como non estabades ao corrente dos derradeiros sucesos, non podéchedes calibrar a importancia dos vosos datos unha vés lidos eiqúí. Si algunha outra cousa sabedes, dedídamas a mín.

Craro que xa ando a pensar no libro teu. Calisquer días distes remesareiche a lista das cousas que teño encol de tí.

Moitas gracias polas xestións do Lawrence. Han que ter pacencia. Supoño que haberá axiña outra edición. A ver si atopas isto: Frieda Lawrence: "The Memoirs and ~~Ketter~~ Correspondence," edited by E.W. Tedlock. (Knopf).

Fai tempo remeseiche a conferencia do Castro. Quedou moi ben.

Apertas de Elena e miñas pra Maruja. ¡Cánto vos botamos de menos! E unha moi fonda de,

Do mi amo.

*Oute estiveu no Ferrol. Por a realidade fíxeme unha entrevista pra hñ Radio. Perguntáronme, entre outras cousas, por tí e por tiag Pardo. Laucceime, e falei cá e pue, a media hora. Especialmente do valor univ-
sal do teu ante.*